

dets Hesteavl, af hvad der produceres paa Stutteriet, men man kan paa ingen Maade fikke sig imod, at der produceres Noget, som ikke er Noget værdt. (Tscherning: Det er ligegyldigt!) Ja, dersom jeg turde antage, at den bevilgende Myndighed overhovedet var af samme Mening som den ærede sidste Taler, at dette var ligegyldigt, vilde det neppe have stor Banfelighed for Regjeringen at overdrage Stutteriet paa denne Maade til en privat Mand. Jeg troer, at den ærede sidste Taler gjorde sig skyldig i flere Wildfarelser, hvoraf jeg imidlertid foreløbig kun skal nævne een, den Antagelse af ham, at det frederiksborgske Stutteri i sin Velmagtslid kun var anerkjendt af sig selv, kun rost af sig selv, en Noes, hvorpaa der ganske vist kun kunde bygges meget lidt. Jeg drister mig derimod til at opstille den Paastand, at det var anerkjendt langt ud over Landets Grændser. I eet Punkt endnu troer jeg, at den ærede Taler var noget i Wildfarelse. Forsaauidt jeg forstod ham, antog han, at Stamstutteriets eller rettere det frederiksborgske Stutteries — thi dengang var det ikke noget Stamstutteri — sørgelige Tilbagegang først skriver sig fra den senere Tid. Dersom det ærede Medlem er bekjendt med de Vink eller mere end Vink, den skarpe Kritik, som fra en af Landets dygtigste Veterinairer paa den Tid rammede det frederiksborgske Stutteries Bestyrelse lige ved Begyndelsen af Aarhundredet — jeg sigter selvfølgelig til den nu afsøde Neergaard — vilde han ikke være af den Mening, at det frederiksborgske Stutteries Tilbagegang først skriver sig fra den senere Tid. Den skriver sig netop fra den Tid, da man begyndte at experimenter, da man for at afhjælpe virkelige eller indbildte Mangler, ikke ved Racen selv, men ved Krydsningen, indførte snart et, snart et andet fremmed Blod. Hestene vare for smaa; man indførte meget svære Carossheste og krydsede dem med de elegante, let byggede frederiksborgske Heste. Resultatet blev, som man kunde og burde have forudsæet: Karikaturer. Man troede bestandig at finde Midler mod Tilbagegangen ved Indførelsen af nyt Blod. Desværre ere vi lige indtil den sidste Tid vedblevne ad den samme Wei-

Som den ærede sidste Taler sagde, stulbes Guldblobet Hertugen of Augustenborg. Men, mine Herrer, hvem stulde vi den sidste Systemforandring? Hvem stulde vi Indførelsen af det orientalske Blod? Jeg troer, at naar Rigsdagen vil være retfærdig, kan den ikke fritkjende sig selv for Ansvar for det sidste Experiment, som er gjort paa det frederiksborgske Stutteri, og som muligviis — jeg tør ikke sige det med Bestemthed — i dette Øieblik bidrager til, at Flere her i Salen ere villige til at sælde Dødsdommen over Stutteriet.

Ordføreren: I sit tidligere Foredrag bemærkede den høitærede Indenrigsminister ganske rigtigt, at den berømte franske Hest ikke maatte afgive noget Beviis for Hensigtsmæssigheden af at have et Stutteri af Hensyn til Landets Hesteavl, men jeg maa bede den høitærede Minister lægge Mærke til, at jeg heller ikke har talt et eneste Ord om denne udmærkede Hest paa anden Maade, end at den repræsenterede en vis Deel af den hele Hestesamfund derude, og at der i det Land, hvorfra den eller idetmindste dens Forsædere ere komne, nemlig England, findes de forskjelligste Stutterier, efterfom man vil have hurtigløbende Heste eller mindre hurtige, stærkere og sværere; kort sagt for Heste til Alskens Brug findes Stutterier og navnlig i private Hænder. Jeg behøver ikke at forsikre, at det, jeg læste op om Forslaget til at købe Heste i Afrika, var Ord til andet rigtigt; jeg kan iøvrigt derom henvise til Tidenden, thi jeg har afleveret Brevet til de Herrer, der nedskrive vore Forhandlinger. Jeg stulde selv, da jeg læste det op, men der kan ikke ligge nogen anden Mening deri end den, som den høitærede Minister ikke vil troe paa; jeg maa altsaa bede ham om selv at læse efter.

Det ærede Medlem for Holbæk Amts 2den Valgkreds (Tscherning) gjorde nogle Bemærkninger, som jeg virkelig ikke skulde have fundet det nødvendigt at tage Ordet for, naar ikke det ærede Medlem havde endt med at udtale, at han troede, at Udvalgets Medlemmer, navnlig ogsaa jeg, skulde være villige til aarlig at give en halv Snees Tusind Rd. ud af Statens Penge til en Mand, som vilde paatage sig